

VEREENIGING VAN NEDERLANDSCHE TANDARTSEN

TOESPRAAK VAN DEN HEER J. N. TEKENBROEK, BIJ HET OVERNEMEN DER FUNCTIE VAN VOORZITTER

Dames en Heeren!

Bij het aanvaarden van deze zoo eervolle plaats in het tandheelkundige organisatieleven, betuig ik U mijn dank voor het groote vertrouwen, dat mij daarmede gegeven wordt. Ik hoop, dat ik mij dit vertrouwen waardig zal kunnen toonen.

Een bijzonder woord van dank richt ik tot den thans afgetreden voorzitter, collega N o r d, voor de welwillende woorden, waarmede hij mijn candidatuur zoo juist meende te kunnen rechtvaardigen.

U zult het mij wel willen toestaan, dat ik de enkele loftuitingen, die collega N o r d zoeven op mijn hoofd heeft doen neerdalen, bij wijze van represaille zal beantwoorden met een bombardement op zijn hoofd gebruikmakende van de krachtige brisantwerking, die gevormd wordt door de simpele opsomming van de daden door collega N o r d voor den bloei van onze Vereeniging in den loop der jaren verricht.

Zelfs de hier aanwezige Rotterdamsche collega's, die toch voor geen bombardementsgerucht vervaard zijn, mogen zich daarbij wel aan de leuning van hun stoel vasthouden:

In 1911 trad collega N o r d toe als lid dezer Vereeniging.

In 1917 werd hij benoemd tot ten secretaris.

Van 1919—1921 trad hij voor de eerste maal op als voorzitter.

In 1925 verschijnt hij wederom in het bestuur, bescheidenlijk als 2e commissaris.

In 1927 maakt hij daarbij promotie tot ten commissaris.

Van 1929—1931 is hij voor de tweede maal voorzitter, en ten slotte van 1937 tot zoeven is hij voor de derde maal voorzitter geweest.

De voornaamste wetenswaardigheden, die tijdens zijn bestuursfuncties hebben plaatsgegrepen en in welke totstandkoming hij, zooals wij gevoelig kunnen aannemen, een belangrijke rol heeft gespeeld, zijn de volgende:

In 1917 werd het Tandheelkundig Instituut opengesteld voor de vergaderingen van onze Vereeniging, waardoor table clinics mogelijk werden.

In 1918 werden de door den vorigen wereldoorlog verloren gegane internationale betrekkingen op professioneel gebied hersteld.

In 1927 werd de Dr. Th. Dentz-medaille door onze Vereeniging ingesteld en werd deze eerepenning aan Dr. D e n t z uitgereikt.

In 1929 viel aan collega N o r d zelf de eer ten deel deze Dr. Th. Dentz-medaille te mogen ontvangen.

Wij zullen er maar niet aan beginnen een volledige opsomming te geven van alle nationale en internationale onderscheidingen, die aan collega N o r d welverdiend ten deel zijn gevallen voor zijn verdiensten voor de nationale en internationale tandheelkunde. Daarover is een boekdeel volgeschreven in 1936 bij zijn 25-jarig tandartsjubileum.

In 1938 kwamen onder zijn leiding de belangrijke statutenwijzigingen tot stand.

In 1940 werden vooral door zijn stuwende kracht de zoo belangrijke groote cursussen ten dienste van de oorlogskaak-chirurgie georganiseerd.

Door collega N o r d werden in den loop der jaren voor onze Vereeniging vele voordrachten gehouden over zeer uiteenlopende onderwerpen. In chronologische volgorde volgen hier de titels dezer voordrachten:

- In 1915. De beteekenis der biologie voor de tandheelkunde.
- „ 1916. De anaesthesie in verband met de extractie.
- „ 1918. Tandheelkundige honoraria.
- „ 1919. Mondhygiëne.
- „ 1921. Orthodontische beschouwingen.
- „ 1923. De plaats van de locale anaesthesie in de tandheelkunde.
- „ 1926. Bespreking van het 7e Internationale Congres in Philadelphia.
- „ 1927. Toepassing van losse orthodontische apparaten.
- „ 1930. Nieuwe inzichten in de orthodontie.
- „ 1931. De praktijkkamer.
- „ 1932. Stereoscopische intraorale röntgen-opnamen.
- „ 1936. Orthodontische verzorging van het melkgebit. Eenige gevallen van vroegtijdige orthodontische behandeling.
- „ 1938. Practische conclusies voor de orthodontische praktijk in verband met erfelijkheidsonderzoek.
- „ 1940. Een en ander over de tandheelkundige praktijk.

Een veertiental lezingen dus, waarmede hij voor onze Vereeniging de topscorer is.

Dames en Heeren, het is een goede gewoonte in deze Vereeniging om het eerelidmaatschap niet ongeconvocceerd in een jubelstemming eener vergadering weg te schenken.

Wel overwogen wordt een voorstel tot verleenning van het eerelidmaatschap als een zeer belangrijk voorstel eerst aan de leden op de convocaties ter rustige overdenking toegezonden.

Alhoewel het bestuur van meening is dat er door de uitzonderlijk groote en algemeen erkende verdiensten, die collega Nord voor onze Vereeniging heeft, zeker alle redenen aanwezig zijn om op deze goeden regel hier een uitzondering te maken, zullen wij dit, op uitdrukkelijk verzoek van collega Nord zelve, niet doen.

Ik spreek echter de hoop uit, dat wij over eenigen tijd in staat zullen zijn om onze Vereeniging rijker te maken door ook collega Nord onder haar eereleden te kunnen rekenen.

Ik wil U thans allen verzoeken zijn groote verdiensten voor deze Vereeniging te willen huldigen door een warm applaus, een dankbare, ware ovatie, voor onzen scheidenden voorzitter collega Nord. (De vergadering juicht collega Nord langdurig en staande toe).

Toen mij tot mijn groote verrassing het verontrustende schrijven bereikte, dat mijn medebestuurders mij dit voorzitterschap wilden toevertrouwen, ben ik, met een uitvoerig schrijven gewapend, op bezoek bij den thans afgetreden voorzitter gegaan. Ik meende dit praesidium niet te mogen aanvaarden en gaf mijn wensch te kennen, rustig op mijn bescheiden en allergeoeglijkst commissarisplaatsje van het Bestuur te mogen blijven zitten. Ik achtte o.a. mijn tandartservaring nog te gering voor deze gewichtige plaats, niettegenstaande ik het voorrecht heb tevens een natuurwetenschappelijke opleiding te hebben mogen volbrengen.

De tandarts wikt, maar Nord beschikt! En zoo is dan thans, ondanks mijzelf, de voorzitterszetel van de Nederlandsche wetenschappelijke tandartsorganisatie onder mij geschoven.

U zult mij wel willen toestaan, dat ik ter gelegenheid der aanvaarding van de voorzittersfunctie eenige oogenblikken met U blijf stilstaan bij de Nederlandsche tandheelkundige wetenschap en het vraagstuk der tandheelkundige opleiding, dat daarmede onafscheidelijk verbonden is.

Hierbij moet dan helaas de stemming direct onder het vriespunt tot een mineurstemming dalen.

De tandheelkunde wordt hier te lande wetenschappelijk als een soort filosofie behandeld, niettegenstaande de tandheelkunde toch een wetenschap is, die slechts door onderzoek vooruit kan worden gebracht. Doch wetenschappelijk tandheelkundig onderzoek is hier te lande dakloos door het ontbreken van een wetenschappelijke tandheelkundige instelling.

De tandheelkundige wetenschap is een dienende wetenschap, wier eenig doel slechts kan zijn het hare er toe bij te dragen om de bevolking een afdoende tandheelkundige verzorging te geven.

Hoe droevig het met die tandheelkundige verzorging gesteld is, behoeft zeker geen nader betoog. Men kan uit dit betreuenswaardige feit kwalijk de rechtvaardiging vinden voor de verwaarloozing van de tandheelkundige wetenschap in ons land. Integendeel, het omgekeerde is eerder het geval. Die verwaarloozing van de tandheelkundige wetenschap draagt zeker mede een deel van de schuld, en geen gering deel, van den slechten tandheelkundigen toestand onder de bevolking.

Beschouwt men het voornaamste ziektebeeld, de caries dentium, waardoor het gebit van den modernen mensch te gronde wordt gericht, dan laten zich voor de bestrijding van dezen volksgeesel twee principieel verschillende wegen aanwijzen. Den eenen weg zou men den biologischen weg der cariesbestrijding kunnen noemen, den anderen weg: den technisch-therapeutischen weg.

Bij den biologischen weg der cariesbestrijding legt men den nadruk op de voedingswijze, het diëet, de algemeene lichaamshygiëne, het juiste en voldoende gebruik van het kauworgaan, enz.

Men stuit echter bij het bewandelen van dezen weg voor de cariesbestrijding op groote moeilijkheden. Immers men zou daarbij ingrijpende veranderingen moeten brengen in de algemeen gangbare voedingswijzen en vele andere levensgewoonten.

Caries dentium is een cultuurverschijnsel en alles wat de moderne cultuur voor schadelijks met zich brengt voor het biologisch juiste gebruik van het kauworgaan zou men moeten veranderen.

Langs empirischen weg hebben, door uitgebreide klinische waarnemingen en proefnemingen in gestichten en bij in afzondering levende bevolkingsgroepen, vele wetenschappelijke onderzoekers in de laatste jaren onomstootelijk kunnen aantoonen welke gunstige resultaten langs den biologischen weg der cariesbestrijding te bereiken zijn.

Daarnaast komen de baanbrekende en reeds zeer omvangrijke physiologische speekselonderzoekingen der laatste jaren, die zich zoowel in chemische, bio-chemische als microbiologische richting ontwikkelden, deze klinische waarneming op reeds vruchtdragende wijze aanvullen.

Indien men zich echter even indenkt welke groote moeilijkheden het bewandelen van den biologischen weg der cariesbestrijding in den ruimsten zin met zich brengt, zoowel voor de samenleving als voor de industrie, de voedselvoortbrenging, smaak en modekwesties, dan zal men beseffen, dat dit geen gemakkelijke weg is. Hoe groot de moeilijkheden, die zich daarbij voordoen, ook mogen zijn, van principieel onoverkomelijken aard zijn ze niet.

De biologische weg van de cariesbestrijding zal als causaal aangrijpen van het cariesvraagstuk ten slotte voor de gemeenschap nog wel eens de eenvoudigste en de goedkoopste weg kunnen blijken te zijn.

Men heeft in Nederland nog geen stap in die biologische richting gedaan. De overheid zoowel als de geleerde medische wereld schijnen zelfs de mogelijkheid van deze wijze van cariesbestrijding nog niet te beseffen. Dit zou men tenminste kunnen concludeeren uit den opzet van het groote voedingsonderzoek, waartoe men onlangs besloten heeft. Het cariesvraagstuk is daarbij geheel vergeten en nu mag de georganiseerde tandheelkunde zelf nog wat geld bijeenbrengen om, na genadiglijk verkregen toestemming, nog een klein eindje mee te mogen wandelen.

Indien ons land thans reeds in het bezit zou zijn geweest van een behoorlijke, wetenschappelijke, tandheelkundige instelling aan de Universiteit, dan zou een dergelijk betreuenswaardig verschijnsel niet zijn voorgekomen.

In de zeer naaste toekomst zal het voor de afdoende cariesbestrijding een noodzaak zijn, dat de beoefenaren der tandheelkunde op het gebied der speekselphysiologie zoowel als op het gebied der voedingsleer een behoorlijk wetenschappelijk fundament medekrijgen.

Bovendien is het voor het tandheelkundige welzijn van de bevolking een noodzaak, dat de Universiteit beschikt over een instelling, die, in nauwe samenwerking met de klinische tandheelkunde, de voedingsproblemen en vooral de speekselphysiologie als haar speciale studieopdracht krijgt. Aan de tandheelkundige onderwijsinstelling zal dus een dergelijke instantie als onderafdeeling verbonden moeten worden.

De tweede weg, die voor de bestrijding van het tandbederf bewandeld kan worden, is de technisch-therapeutische weg. Deze weg is de thans gebruikelijke weg.

Hierbij wordt de symptomatische tandheelkundige behandeling als het bestrijdingsmiddel van de caries aangewezen. En wel door systematisch conserveerende behandeling van de reeds beschadigde elementen. Daar waar de conserveerende tandheelkunde tekortschiet als gevolg van den grooten omvang der aangerichte schade, wordt de prothetische tandheelkunde te hulp geroepen. In enkele gevallen gaat de behandeling boven het symptomatische uit, b.v. bij preventieve orthodontie of prophylactische odonotomie volgens H y a t t.

Bij dezen technisch therapeutischen weg passen de tandartsen dagelijks hun verfijnde techniek toe, die hun aan de eene zijde vaak de bewondering hunner medemenschen ten deel doet vallen, maar waaraan sommigen aan de andere zijde het recht meenen te kunnen ontleenen om de tandheelkunde slechts als een handwerk te betitelen.

Deze technische zijde der tandheelkunde is inderdaad haar belangrijkste zijde en zal dit wel steeds blijven. Doch deze technische zijde heeft zich in de laatste jaren zoo verfijnd en gedifferentieerd, haar methoden, hulpmiddelen en materialen zijn zoo omvangrijk geworden, dat de grondslag van de technische bezigheden zich reeds ver boven het zuiver empirische stadium heeft uitgewerkt tot een chemisch-technologische wetenschap. In een artikel „De materiaalkennis in de tandheelkunde”, verschenen in het *T. v. T.* van October 1940, is uitvoerig de ontwikkelingsgang der technische zijde van de tandheelkunde geschetst. Daarbij werd in het licht gesteld, tegenover welke problemen de tandheelkundige zich bij deze materie thans geplaatst ziet. Het is voor den tandarts der naaste toekomst noodzakelijk, dat hij de natuurwetenschappelijke grondslagen van zijn verfijnde materialen en hun verwerkingsmethoden beheerscht. Door haar veelvuldigheid is deze materie echter zoo uitgebreid en vaak zoo specialistisch geworden, dat het voor den in de praktijk staanden tandarts onmogelijk is, deze geheele stof zelfstandig voldoende te beheerschen. Het is daarom een vraagstuk der gemeenschap geworden.

Een objectieve chemisch-technologische instantie, welke tevens over een pharmaceutische deskundigheid moet kunnen beschikken, zal hier de Nederlandsche tandheelkunde ten dienste moeten staan.

Het is daarbij de meest aangewezen weg, dat een dergelijke instantie

als een onderafdeeling aan de tandheelkundige onderwijsinstelling zal zijn verbonden. Hierdoor wordt een goede samenwerking met de klinische tandheelkunde verzekerd en tevens het onderwijs in deze materie deskundig verzorgd, kan en op een wetenschappelijke basis geplaatst worden.

Voor de uitoefening der zuivere tandheelkunde, die in haar drie klassieke onderdeelen uiteenvalt, te weten: de conserveerende, de prothetische en de orthodontische tandheelkunde, zijn noodig, grondige kennis van de diagnostiek en van de mogelijke behandelingsmethoden, ervarenheid in de indicatiestelling en, last but not least, bedrevenheid in de uitvoering der technische therapie.

Bij de onderwijsinstelling vormt het onderwijs in deze zuivere tandheelkundige zaken dus de derde en zeer belangrijke onderafdeeling, naast de beide zoeven reeds genoemde onderafdeelingen.

De carieuze aantasting van de gebitselementen gaat helaas meestal verder dan de harde tandweefsels. Met pulpa-aandoeningen, overgaande in periodontale ontstekingen en in ontstekingen van de verdere kaakweefsels, komt de tandarts bij de uitoefening van zijn beroep dagelijks in volledige aanraking met het verdere menselijke organisme.

Doch niet alleen deze, door de voortgeschreden caries veroorzaakte aandoeningen doen dit. Ook de parodontose, traumatische kaakverwondingen, specifieke en niet-specifieke aandoeningen van tandvleesch en mondslimvlies, de plaatselijke verdoovingen, neuralgische aandoeningen, de aetiologische factoren van orthodontische afwijkingen, enz. enz. brengen den tandarts dagelijks in nauw contact met het geheele menselijke organisme.

Naast de noodzakelijke, algemeen medische oriëntering van de vooropleiding, zal, bij de daarop volgende tandheelkundige specialisatie, grondige kennis van de specieele pathologie en tevens histologie noodzakelijk zijn. Ongetwijfeld zal daarom aan het tandheelkundige opleidingsinstituut de specieele pathologie en histologie als vierde afdeling opgenomen moeten worden; voor onderwijsdoeleinden en tevens om door onderzoekingen, in nauwe samenwerking met de klinische tandheelkunde, ons tandheelkundig weten te kunnen bevorderen.

Ten slotte zal dan als vijfde afdeling aan de tandheelkundige onderwijsinstelling een kaakchirurgische afdeling aanwezig moeten zijn. De noodzakelijkheid daarvan behoeft feitelijk geen nader betoog.

Voor de algemeene praktijk zijn immers noodig, kennis van en bedrevenheid in de extractie, de eenvoudige chirurgische tandvleeschbehandeling, de eenvoudige incisie, behandeling van ontstekingen, behandeling van eenvoudige kaakfracturen, enz.

Voor de enkele, meer in chirurgische richting gespecialiseerde tandartsen, is bekwaamheid noodig in de petite chirurgie voor apex-resecties, eenvoudige cyste-behandeling, atypische extracties enz.. Ten slotte zou voor een hoogst enkele, na een volledige chirurgische specialisatie, de

mogelijkheid moeten bestaan, om zich verder te bekwamen in de grande kaak-chirurgie.

Resumeerende komt men dan tot een tandheelkundige opleidingsinstelling, waaraan vijf afdelingen verbonden zullen moeten zijn, te weten:

1°. Een afdeling, die zich bezighoudt met de physiologie, voornamelijk speekselphysiologie en met de voedingsleer.

2°. Een chemisch-technologische afdeling, tevens beschikkende over pharmaceutische deskundigheid. Deze afdeling is bovendien bedoeld als voorlichtingsdienst voor het niet meer door de eenling te omvatten uitgebreide gebied der tandheelkundige materialen en therapeutische middelen.

3°. De zuiver tandheelkundige afdeling, bestaande uit de drie klassieke onderdeelen der tandheelkunst.

4°. Een afdeling voor specieele pathologie en histologie.

5°. De kaakchirurgische afdeling.

Een dergelijk tandheelkundig opleidingsinstituut zou aan de Nederlandsche Tandheelkunde het zoo hoognoodige, wetenschappelijke aanzien geven. Het zou de mogelijkheid openen om aan de a.s. tandartsen een grondige wetenschappelijke en goede technische opleiding mede te geven. En tevens zou het de plaats vormen en de mogelijkheid openen voor wetenschappelijk tandheelkundige onderzoekingen.

De specialistische studie aan een dergelijk instituut moet natuurlijk voorafgegaan worden door een behoorlijke, wetenschappelijke vooropleiding in de medische, de biologische en de natuurwetenschappelijke basiswetenschappen.

In het zoo voortreffelijke onderwijsrapport van de Ned. Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde vindt men de hoofdlijnen voor deze vooropleiding zeer doordacht aangegeven.

Een volledige medische opleiding tot arts als vooropleiding der tandheelkundige specialisatie stuit op het praktische bezwaar van de veel te lange studie. Zij is bovendien voor de algemeene tandheelkundige praktijk niet noodig.

Degenen, die zich wel het voorrecht kunnen verschaffen om vooraf de volledige medische studie te volbrengen, zullen dan in dit thans wetenschappelijk te noemen tandheelkundige opleidingsinstituut een waardig tehuis kunnen vinden voor hun verdere tandheelkundige specialisatie en eventueele wetenschappelijke ambitie op dit gebied.

Hoe noodig en wenschelijk een opleidingsinstituut, als in het bovenstaande in het kort is aangegeven, ook moge zijn, men voelt direct de groote moeilijkheid daarbij bovenkomen, namelijk de groote kosten, daaraan verbonden.

Doch, afgezien nog van het feit, dat de overheid hier gewetensgeld schuldig is wegens de verwaarloozing van deze zaken in vroegere jaren,

kan hier een ander en zakelijker argument in het midden gebracht worden.

In de zeer naaste toekomst zal aan de Nederlandsche bevolking een afdoende tandheelkundige verzorging niet onthouden kunnen worden.

Dit zal ongetwijfeld tot gevolg hebben een aanmerkelijke verhooging van dat deel van het totale volksinkomen, dat aan tandheelkundige verzorging wordt uitgegeven.

Waar dit thans een bedrag is, dat naar schatting in de buurt van 12 miljoen gulden per jaar ligt, zal dit in den loop der komende jaren aangroeien tot een bedrag dat tenslotte dichter bij de 40 dan bij de 30 miljoen gulden per jaar zal liggen.

Het zou interessant zijn hiertegenover eens de bedragen te stellen, die de medische verzorging jaarlijks van het volksinkomen vraagt, met daarnaast de bedragen die aan de medische en aan de pharmaceutische opleidingen worden ten koste gelegd.

Met een enkel, gecentraliseerd tandheelkundig opleidingsinstituut hier te lande zal men dan, wat het kostenvraagstuk betreft, verhoudingsgewijs zeker aan de meest efficiënte zijde blijken te zijn.

In het voorafgaande is zeker naar voren gekomen, dat er op het gebied van de tandheelkundige wetenschap, waar het opleidingsvraagstuk niet van te scheiden is, hier te lande gerechtvaardigde verlangens zijn aan te geven. De thans bestaande toestanden op dit gebied mag men zeker niet langer handhaven.

Moge daartoe tenslotte op het volgende, vrij recente feit gewezen worden.

Het belangrijke boek „Dental Caries”, verleden jaar in Amerika door de Am. Dent. Ass. uitgegeven, is samengesteld uit de resumé's, opgesteld door 193 wetenschappelijke onderzoekers op dit gebied, verspreid over de geheele wereld. Deze onderzoekers werden door de Am. Dent. Ass. uitgenoodigd, hun zienswijzen en de resultaten van hun onderzoekingen in die resumé's kenbaar te maken.

Dit boekwerk vangt aan met een keurig staatje, vermeldende de namen der daartoe waardig gekeurde medewerkers en tevens een staatje van de 23 landen uit welke de gevraagde antwoorden zijn binnengekomen.

Ons brave vaderland schittert daar, o schande, door afwezigheid, aangezien wij niet konden worden uitgenoodigd wegens het ontbreken van wetenschappelijke onderzoekers op dit gebied hier te lande.

Men weet het in het buitenland reeds, ons overigens zoo vooraanstaand wetenschappelijk land presteert op dit gebied niets. Wij parasiteeren hier schandelijk op het werk van anderen. En zelfs dat nog niet eens. Ons land permitteert zich, niettegenstaande den tandheelkundigen noodtoestand der bevolking, zelfs de luxe niet, behoorlijk kennis te kun en nemen van de vorderingen op wetenschappelijk tandheelkundig gebied in het buitenland.

In geen enkele Universiteits-bibliotheek vindt men tandheelkundige literatuur. Zelfs aan het Tandheelkundig Instituut treft men praktisch geen der moderne boekwerken aan, ook niet het meest gerenommeerde wetenschappelijke tandheelkund'ge tijdschrift.

Moge deze aan verandering zoo rijke tijd het voordeel brengen, dat men althans een goed begin maakt met een grondige wijziging van de houding tegenover de tandheelkundige wetenschap.

De Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen heeft door het ontbreken van een wetenschappelijke tandheelkundige instelling in ons land een dubbel nuttige taak.

Zij heeft deze taak reeds jaren lang op waardige en hoogst nuttige wijze weten te vervullen.

Vele collega's hebben op de vergaderingen van onze vereeniging door het houden van voordrachten, het geven van demonstraties en het deelnemen aan de besprekingen daaraan medegewerkt.

Een reeks van actieve bestuursleden heeft in die jaren zijn beste krachten aan de vereeniging gegeven.

Zoo even heb ik de uitvoerig gedocumenteerde lof gezongen over een der prominenten onder de bestuursleden, over coll. NORD, die vele wijze daden voor de vereeniging heeft verricht. Een van zijn laatste daden was om mij tot Uw voorzitter te maken. Of dat een verstandige daad was moet nog blijken.

Ik voel mij verplicht om met inspanning van al mijn krachten er naar te streven, dat men coll. NORD zijn laatste bestuursdaad niet als een slechte daad zal kunnen verwijten. Ik roep evenwel vanwege mijn onervarenheid voor de eerste vergaderingen zeker een weinig van Uw clementie in, want in de vlotte Nord'sche stijl zal het mij niet afgaan die te leiden. Ik weet mij echter omringd door ervaren en toegewijde medebestuurders, zoodat ik met goed vertrouwen hiermede het voorzitterschap van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen mag aanvaarden.
